

EL TEMPS

Els límits d'una sentència

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (*Fotògraf*).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbi Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés. S. Alcalà, J. Fèlix, L.I. Bonada, F. Bueno, F. P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guamer, A. Guasch, J.M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J.Celià, S. Llosa, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Marina Estarlich (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (*Correcció lingüística*), Lina Casanova (*Maquetació*), Faust Ripoll (*Edició*), Rosanna Puchades (*Tèxtos*).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Eina Edicions SL, Añón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPOSI LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una vegada més, el català, al País Valencià, ha estat protagonista d'una sentència judicial. Si, ara, el resultat ha estat positiu, el fet que els tribuns tornen a decidir sobre el català i les circumstàncies que han envoltat aquest procés demostren que els buits legals i les actuacions dubitatives del govern valencià continuen sumint el català en una debil posició jurídica.

El Tribunal Superior de Justícia Valenciana ha estat clar: els ajuntaments no són els estaments adequats per a decidir sobre la normativa lingüística. D'aquesta manera queda sense valor l'acord pres per l'Ajuntament de Benifaió (la Ribera) fa quatre anys. En aquell moment, el ple del consistori, amb majoria absoluta d'Unió Valenciana, va decidir que tots els papers redactats en "valencià" havien d'utilitzar les normes de l'Acadèmia de Cultura Valenciana. Ara, quatre anys després, el tribunal ha dit que aquest acord ha de ser anul·lat per no estar ajustat a dret i ha qualificat l'actuació del mencionat ajuntament d'"ingerència en el camp de la ciència lingüística que no li incumbia".

Les reaccions no s'han fet esperar. Satisfacció general entre tots aquells preocupats pel trist conflicte sobre la unitat de la llengua al País Valencià. El conseller de Cultura de la Generalitat valenciana, Andreu López, es va afegir prompte als satisfets i va manifestar que la sentència ratificava les competències exclusives de la Generalitat en matèria lingüística.

Però el rerefons del procés demostra que aquesta victòria legal no ha fet sinó traure a la superfície tota una sèrie de mancances que són les responsables de la situació d'inseguretat que travessa el català al País Valencià. En primer lloc, el procés va ser encetat per Vicent Francesc Duart, que el 1988 era regidor pel Partit Valencià Nacionalista a l'Ajuntament de Benifaió. Davant la gravetat del tema va decidir demanar a la Generalitat que es personara en el cas com a entitat a la qual s'havien usurpat les competències. La resposta va ser no. Representants de la mateixa Conselleria que ara s'atribueix satisfacció per la resolució del tribunal indicaren que "no era convenient" formar part dels demandants contra la resolució de l'Ajuntament de Benifaió.

Ara, la sentència ha deixat clar que la Generalitat valenciana és la responsable de decidir la normativa que s'ha d'usar per al "valencià" i apel·la també al criteri de filòlegs i científics. El conseller de Cultura manifesta que aquesta responsabilitat ja ha estat assumida per la Generalitat però la pregunta continua en l'aire: ¿quan farà la Generalitat el reconeixement explícit del model de llengua que utilitza i de la catalanitat de la llengua dels valencians? La Generalitat valenciana fa servir, quan decideix usar el català, un model absolutament respectuós amb la unitat de la llengua catalana, però encara no s'ha atrevit ni a assumir-ne la normativa ni a delegar en algun estament, com el Govern balear ha fet amb la Universitat o la Generalitat de Catalunya amb l'Institut d'Estudis Catalans, perquè ho faça.

A més a més, durant el procés s'han posat de manifest les limitacions que, en el camp de la justícia, pateix el català al País Valencià. La lletrada encarregada d'interposar el procés, M. Jesús Álvarez declarava que els documents presentats per ella havien estat escrits en castellà perquè "d'haver-ho fet en valencià, el procés hauria durat encara un any més, ja que el servei de traduccions és molt lent". El Tribunal Superior de Justícia Valenciana, presidit per José Díaz Delgado necessita, doncs, que li tradueixen els documents a l'espanyol, la llengua que utilitza també en les seues sentències, fins i tot quan tracten, com és el cas d'aquesta temes que afecten a la identitat del català.

En definitiva, la sentència, positiva i favorable, ha posat en evidència a algú més que els inculpatos: els que, per interessos creats o per desídia continuen sense prendre una postura decidida per la identitat i l'ús de la nostra llengua: el català.

EL TEMPS